

Birek: Jeg vil gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem, som nu satte sig (Halsted), og som saa varmt varetog Aktionærernes Interesser, at jeg selvfølgelig ogsaa har haft stor Interesse for Aktionærerne og har det endnu noget for Grundejerbankens Aktionærer. Men med Hensyn til Detailhandlerbankens Aktionærer kan jeg ikke faa i min Hjerne, hvorledes det kan være muligt at give Detailhandlerbankens Aktionærer en eneste Øre. Naar først Bankerne og Staten skulle tabe 12 Mill. Kr., for at de Mennesker skulle faa noget, saa maatte dog først disse 12 Mill. Kr. dækkes? (*Halsted:* Ja). Derfor tror jeg ogsaa, det ærede Medlem maa tilgive, at vi ganske ærlig maa sige til Detailhandlerbankens Aktionærer: Vi kunne ikke skaffe Dem en Øre, De faa ikke en Øre. Jeg er derimod enig med det ærede Medlem med Hensyn til hans Modstand mod Ejendomsselskabet. For hvis, som det ærede Medlem mener, de faste Ejendommens Værdi vil stige, saa er det i alt Fald rimeligere, at begge de garanterende Parter, Bankerne og Staten, faa noget ud af det, end at den ene af Parterne, Bankerne, tager det hele. Der er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men det ærede Medlem maa tilgive mig: med Hensyn til Aktionærerne siger jeg, at han maa have Lov til at haabe meget, men ikke have Lov til at haabe paa andres Vegne.

Med Hensyn til Forslaget vil jeg sige, at i Slutningen af det 18de Aarhundrede havde vi her en uendelig Række af Kriser og der var en Ting, der morede mig under disse Kriser . . . (*Finansministeren* [Brandes]: Levede De den Gang?) . . . Jeg kender det ved at have læst derom, det, man læser, har man faktisk ogsaa oplevet. Den højtærede Finansminister har ikke været i Boerlandet og ikke set det, og dog kender han en hel Del til Boerkrigen ad historisk Vej. Jeg vil i alt Fald have Lov til at sige, at det, som var morsomt og interessant ved de Kriser, var, at man slet ikke kunde skaffe Bod derfor, naar det var slemmt, men saa lavede man i Stedet nye Institutioner, man lavede Kassen om og Skattedirektionen om, Finansministeriet om og Bankdirektionen om. Efter at vi nu havde gennemgaaet denne Krise og faaet Bankkomiteen, tænkte jeg, da Finansminister Brun forelagde sit Forslag til en midlertidig Overenskomst i Udvalget — jeg tror ikke, det blev fremlagt i Salen: det er alligevel i noget Mon det samme paa en anden Maade! Det er ganske afgjort, at vi efter Forslaget ikke ere ude af Forholdet til

Bankkomiteen, vi ere ikke ude af Forholdet med vor Risiko, vi staa stadig med vor Kaution og med vort store Forskud. Det bebrejdede jeg ikke den daværende Finansminister, saa lidt som jeg vil bebrejde den højtærede Finansminister det nu — trylle kan man jo ikke. Det er, som den ærede Ordfører for Delegationen (N. Neergaard) sagde før, alligevel kun noget relæftigt og en rent foreløbig Ordning, der her indføres. Om de 7 Mill. Kr. ere for meget eller for lidt, er det ganske orkesløst at diskutere. Jeg tror ikke, at den højtærede Finansminister kunde have faaet det billigere, medmindre han simpelthen vilde sige: jeg vil ikke have noget som helst at gøre med den udvidede Bankgaranti. Men fra den Side set vil jeg indrømme, at Folketinget moralsk har bundet ham. I det Øjeblik de Herrer med stort Flertal have stemt i Fjor imod det Mindretal af fornuftige Mennesker — vi vare kun 12 —, der ikke vilde gaa med dertil, have de Herrer selv i Virkeligheden bundet Finansministeren, og de maa tage Skade for Hjemgæld.

Opriindeligt troede vi jo ikke, at der vilde komme noget Tab. Jeg vil understrege dette, fordi den højtærede Finansminister forleden Dag med megen Loyalitet — maaske ogsaa med noget svigtende Logik — var saa henrykt over sin Statsgældsdiræktør. Jeg vil hertil sige, at da afføde Vilhelm Lassen stod frem i Rigsdagen og i Udvalget og erklærede, at der formentlig intet Tab vilde blive, burde Statsgældsdiræktøren have kendt noget til det, f. Eks. med Hensyn til Laanekassen, af hvis Bestyrelse han selv havde været Medlem. Og der var et Par andre Mænd, der burde have kendt det, nemlig Diræktøren for Privatbanken, hvilken Bank i stort Omfang — der blev sagt med et Beløb af 14 Millioner, men jeg tror, det var 15 — var inde med Detailhandlerbanken, og som ganske bestemt vidste eller burde vide, paa hvilken Maade Detailhandlerbanken havde anbragt Pengene. Thi selv om jeg ikke tror, at candidatus juris Heides Evner ere umaadelig store, er jeg klar over, at en Mand, der har faaet sin Uddannelse som Fuldmægtig paa et Birkekonto og derved har faaet et umaadeligt Kendskab til Skøder og den Slags formentlig praktiske Ting, i hvert Fald kunde bedømme faste Ejendomme, og det staa saaledes for mig, at de Mænd, som har givet afføde Finansminister Vilhelm Lassen denne fejlagtige Opfattelse af hele Situationen, ikke kunne have talt med deres